

[Ivar Nørgaard]

ger, der oplyser om farligheden og giver vejledning om sikkerhed og sundhed ved omgangen med produkterne. Det ville selvfølgelig være helt urimeligt, hvis EF-direktivet skulle føre til svækkede sikkerhedsregler ved anvendelse af produkterne.

Det er af afgørende betydning for dansk økonomi, at det lykkes at fastholde principperne for den fælles landbrugspolitik i EF. Det er derfor naturligt, at vi fra dansk side kan støtte en ændring af EFs finansieringsregler ved en forhøjelse af momssatsen den 1. januar 1986 fra 1 pct. til 1,4 pct., da der ikke med den ene procent, der eksisterer nu, vil være plads til både en fastholdelse af den fælles landbrugspolitik og gennemførelsen af nye aktiviteter inden for forskning, teknologi og energi samt en udvidelse af EF med Spanien og Portugal.

I det danske socialdemokrati føler vi, at der er store, vigtige opgaver at tage fat på i det praktiske samarbejde. Det er det, man bør koncentrere sig om i stedet for at hengive sig til ordrige fantasier om unionsluftkatter. Vi ønsker, at man fastholder kompetencefordelingen mellem Ministerrådet, Kommissionen og EF-Parlamentet, og folkettinget må naturligvis afvise EF-Parlamentets udkast til en traktat om oprettelse af en europæisk union. Hvis der er vilje til videregående økonomisk samarbejde, kan det udmærket finde sted inden for den nuværende traktats rammer.

Den franske præsident har i en tale i Strasbourg givet udtryk for nogle fremtidssyner og inviteret de medlemslande, der var interesserede heri, til en konference herom. Hvis betingelsen er, at konferencedeltagerne skal være positivt interesserede i at indføre traktatændringer med mere magt til Parlamentet og inddragelse af nye sagsområder under traktaten, som f.eks. undervisning, kultur og sikkerhedspolitik, må vi afstå fra at deltage i en sådan konference.

Det er i øvrigt interessant at mærke sig, at den franske præsident ønsker at gengive Kommissionen den position, som traktaten har tiltænkt den. Det er nemlig ikke mindst under det franske formandskab, at Kommissionens eneret til at udarbejde og fremlægge forslag for Ministerrådet er blevet svækket ved, at formandskabet har overtaget en del af disse opgaver. Det fremmer ikke det danske folketings mulighed for aktiv medvirken i

og kontrol med regeringens EF-politik, når proceduren ikke bliver fulgt. Det er mere betryggende, når forslagene udarbejdes i skriftlig form af Kommissionen og bliver sendt til høring i EF-Parlamentet og Det økonomiske og sociale Udvalg, før de bliver forelagt Ministerrådet. Så er der mulighed for, at vi i markedsudvalget og i folkettinget kan få det fornødne grundlag for stillingtagen og kontrol – vel at mærke, hvis regeringen er indstillet derpå og sikrer størst mulig åbenhed om drøftelserne.

Luxembourgforliget og den deri hjemlede vetoret var sammen med Romtraktaten grundlaget for dansk tilslutning til EF. Vi kan derfor heller ikke medvirke til en svækkelse af vетоretten. Noget andet er, at vi selvfølgelig må være interesserede i, at vетоretten bliver anvendt fornuftigt og selvdisciplineret, således at intet land skaber proportionsforvridning ved at ophøje bagateller til vitale spørgsmål, således som nogle store lande tidligere har gjort sig skyldige i i lukkede ministermøder ved at knytte helt uvedkommende problemer sammen, men det må under alle omstændigheder være op til det enkelte medlemsland selv at afgøre, hvad der er vitalt.

I håb om at samle enighed om en fælles holdning til de kommende års EF-politik skal jeg hermed på socialdemokratiets og det radikale venstres vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget fastslår, at grundlaget for Danmarks medlemskab af EF er en bevarelse af vетоretten og en fastholdelse af kompetencefordelingen mellem Ministerrådet, Kommissionen og EF-Parlamentet, og derfor afviser folkettinget EF-Parlamentets udkast til en traktat om oprettelsen af en europæisk union.

Folketinget fastslår, at Danmark i de kommende år i EF aktivt skal arbejde for:

1. En markant indsats imod arbejdsløsheden, herunder en koordinering mellem landene af en nedsættelse af arbejdstiden.
2. Gennemførelse af nye fælles aktiviteter inden for industri, forskning, teknologi og energi.
3. En koordineret indsats til forbedring af miljøet og arbejdsmiljøet, der ikke hæmmer det enkelte lands muligheder for selvstændige nationale fremskridt.